

Основни захтев либералних феминисткиња је да се уведе законска равноправност мушкараца и жена. Уз невелик број изузетака, овај захтев је спроведен у свим државама света. Према томе, када будете чули од неке феминисткиње да се бори за „равноправност”, насмејте се томе као будаластом анахронизму.

Заправо, главни захтев савремених феминисткиња јесте да се морално и законски изједначе хетеросексуалност и хомосексуалност. Дакле, главни правац у савременом феминизму је лезбејски феминизам (lesbian feminism). Лезбејске феминисткиње доминирају феминистичком сценом у последњих пола века.

Неке од најутицајнијих феминисткиња су управо лезбејке или бисексуалке: Дороти Динерстин (Dorothy Dinnerstein, 1923-1992), Адријен Рич (Adrienne Rich, 1929-2012), Лис Иригарај (Luce Irigaray, 1932), Моник Витиг (Monique Wittig, 1935-2003), Елен Сиксу (Hélène Cixous, 1937), Тереза де Лауретис (Teresa de Lauretis, 1938), Џермејн Грин (Germaine Greer, 1939), Ненси Чодоров (Nancy Chodorow, 1944), Андреа Дворкин (Andrea Dworkin, 1946-2005), Гејл Рубин (Gayle Rubin, 1949), Џудит Батлер (Judith Butler, 1956) и др. И код нас су лезбејске феминисткиње доминирају феминистичким покретом и заузимају утицајне друштвене позиције.

II

Лезбејске феминисткиње покушавају да доминирају целокупним друштвом. То су већ успеле у једном важном друштвеном сектору: у академској заједници.

Идеологија лезбејског феминизма је постала део курикулума на многим универзитетским катедрама, поготово на филозофији, социологији, психологији, антропологији и лингвистици. Последица те индоктринације јесте та да са наших факултета излазе генерације и генерације свршених студената који су „геј-френдли“ („gay-friendly“). Особе са таквим погледом на свет све се више запошљавају у институцијама културе, просвете и науке. Из њих оне врше притисак на друштво да се хомосексуалност уважава као природна и морална појава.

III

Лезбејске феминисткиње се у својим радовима често позивају (макар их и критиковале) на главне постмодернистичке филозофе: Жака Лакана (Jacques Lacan, 1901-1981), Клод Леви-Строса (Claude Lévi-Strauss, 1908-2009), Роланда Барта (Roland Barthes, 1915-1980), Жила Делеза (Gilles Deleuze, 1925-1995), Мишела Фукоа (Michel Foucault, 1926-1984), Феликса Гатарија (Felix Guattari, 1930-1992), Пјера Будријеа (Pierre Bourdieu, 1930-2002), Жака Дерида (Jacques Derrida, 1930-2004) и др. Многи од њих су хомосексуалци. Основно својство свих њихових теорија је релативизација свега.

Лезбејске феминисткиње су њихову релативизацију свега радо пренеле на поље полности доказујући да је категорија „пола“ потпуно произвољна. Да би ту произвољност истакле, оне уместо термина „пол“ чешће користе појам „род“. „Род“ – сматрају оне – јесте арбитарна друштвена конструкција „пола“. Подела на „пол“ и „род“ заправо нема много смисла. Разлог је једноставан: утицај природних и друштвених чинилаца немогуће је смислено одвојити. Сваки утицај на човека, па био он наследни (хередитарни) или друштвени (васпитни), биолошки је посредован.

Лезбејске феминисткиње су прихватиле релативизацију свега постмодернистичких филозофа и протегле је на појмове мушкости и женскости, као и хетеросексуалности и хомосексуалности. По њима, те категорије су потпуно произвољне. Проблем са читавим тим приступом је једноставан: занемарује се биолошка утемељеност тих појава. Били ви

мушкарац или жена, хетеросексуалац или хомосексуалац, бисексуалац или трансексуалац – свеједно, ваша судбина је биолошки одређена. Никаква „друштвена конструкција” на то не може утицати.

Иако аргументација лезбејских феминисткиња има танушну научну вредност, има значајну идеолошку. Она је веома ефикасно средство да се створи неповерење, чак и мржња према мушкарцима и хетеросексуалцима. То се постиже критиковањем: „патријархата” („patriarchy”), „сексизма” („sexism”), „хомофобије” („homophobia”), „принудне хетеросексуалности” („compulsory heterosexuality”), „сексуалног узнемиравања” („sexual harassment”) и сличних идеологема. Данашња академска елита својим идеолошким маљем сатире сваког ко показује знаке неког од тих „смртних греха”. Догме данашњих академских радника нису ништа мање репресивне него догме било које врсте (верске, политичке).

IV

Департмани за друштвене науке – поготово за филозофију, социологију, психологију, антропологију и лингвистику – постали су логистичке базе лезбејског феминизма као друштвеног покрета. Свако ко има другачије мишљење од њиховог проглашава се „сексистом” и „хомофобом”.

Феминисткиње пружају подршку хомосексуалцима, и обрнуто: хомосексуалци дају подршку феминисткињама. Тако, феминисткиње и хомосексуалци марширају руку под руку. Живимо у доба „When the Lesbians Go Marching In”. А какве су последице њиховог догматизма на брак и породицу? Просудите сами.

Аутор је члан Српског културног клуба